

segon partit va debutar amb nosaltres el recordat amic Ventura Nadal, de can Lala, recent arribat d'Itàlia i que coneixia bé el joc.

I el diumenge següent tornàrem la visita als gironins. Hi anàrem amb una vella diligència de can Fèlix, tirada per dos cavalls. Per molts dels jugadors i acompanyants era una vertadera facècia l'anar a Girona. Perdèrem el partit per dos a zero i l'equip fou el següent: Barceló; Barnés i Carreres; Dausà, Olivé i Bosch, Pompeio Pascual, Domingo Pascual, Rabell, Nadal i Alemany.

S'acostaven les Fires de Cassà –les fires de Santa Tecla– i per iniciativa del meu oncle Pepito que era president del «Centro Económico», es va organitzar una Comissió de Festes. I la joventut va disfrutar a «la seva manera». Apart de les sardanes i ballades que tingueren lloc aquells dos dies, hi hagué un partit de futbol, una carrera de cintes i una cursa de bicicletes.

El primer dia tingué lloc la carrera de cintes en el Passeig Vilaret. Es muntà un «tablado» on hi havia els membres de la comissió i un estol de noies boniques que havien brodat les cintes regalades per algunes entitats i per diferents cases del comerç de la població. Mentre els ciclistes de la localitat s'entretenien lluint llurs habilitats i llur punteria procurant, bo i corrent amb la bicicleta, enastar el forat de l'anella amb un punter; tingué lloc una cursa ciclista que sortint del Passeig Vilaret, seguia cap a Riudellots i a nivell de «La Pequeña» doblava cap a Girona i de la capital retornava a Cassà. La cursa fou guanyada per un foraster, quedant classificat en segon lloc, d'un total de cinc corredors, el ciclista local Barceló, el noi de can Nanet, que hom podria qualificar com el millor deportista de la vila en aquella època pretèrita, car a la vegada era el porter de l'equip de futbol i tocava el cornetí. Com a porter tenia una «vista» magnífica i la seva habilitat eren els «despejes» que els feia a cops de puny. Per afermar les seves «munyeques» les guarnia amb unes potents «munyequeres», bo i arremangant-se el jersei fins al colze. Tinguís present que tota la colla erem molt recatats en el vestir i que l'època tampoc permetia moltes extralimitacions.

Havia oblidat dir que l'heroi de les carreres de cintes fou Joaquim Dausà, l'excel·lent dermatòleg gironí. En acabar la cursa s'havia fet amb tres magnífiques cintes que les noies brodadores els hi varen posar a l'entorn de la seva persona i després va donar la volta d'honor guarnit com un general condecorat.

Aquell partit de Fires l'havien de venir a jugar, altra vegada, els nois del Strong. Però uns dies abans el capità de l'equip gironí que es deia Martí

(Segueix)

